

OKTOBRSKI IZLET NA CRES

Vesna Mikek

Cilj lanskega (2008) izleta iz serije Po vrhovih jadranskih otokov je bil Sis na otoku Cresu. Na pot smo krenili v hladnem oktobrskem jutru, se peljali mimo Postojne, Knežaka, Ilirske Bistrice, Reke, po avtocestnem labirintu do Bakarskega zaliva in prek mostu na otok Krk. V Valbiski smo se vkrcali na trajekt, si malo pretegnili noge, pomalicali in že smo pristali pod strmo steno v Meranu na otoku Cresu, ki je drugi največji otok na Jadranu.

Vožnjo smo nadaljevali proti celini vse do najvišje točke, prelaza Kržić na 370 m nadmorske višine. Tam smo zapustili avtobus in se v vetrovnem vremenu podali po grebenski poti proti vrhu. Na eni strani nas je pred burjo varoval kamnit zid in nekaj borovcev, na drugi se je s travo in žajbljem preraslo in s skalami posuto pobočje strmo spuščalo proti morju. Vzpon ni bil prezahteven in tudi prav dolg ne. Na vrhu nas je pričakal prelep pogled na Istro z Rabcem, Reko, Opatijo in Učko, na otoke Cres, Krk in Lošinj z Osorščico. Televrina na grebenu Osorščice je prvi vrh, ki smo ga člani Ljubljanskega geodetskega društva obiskali v sklopu planinskih izletov po jadranskih otokih. Sis je z višino 639 m drugi najvišji vrh otoka Cresa, najvišji vrh so devet metrov višje Gorice, a nimajo urejenega dostopa za obiskovalce.

Pod nami se je bleščalo morje v različnih barvnih odtenkih, kar je bila posledica sonca in oblakov, ki so potovali nad nami. Pod nami so krožili beloglavi jastrebi oziroma orli, ki so značilnost otoka, saj ob jadranski obali živijo le tu in na območju Velebita. Poleg njih smo opazovali kačarje, velike ptice, ki lovijo kače. Na Cresu je teh pripadnic plazilcev menda kar nekaj, a so vse nestrupene.

slika1 – Začetek vzpona na Sis (639 m) (foto: Miha)

slika2 – Na vrhu

slika3 – Veseli spust

Mi nismo srečali nobene.

Sledil je spust in vožnja do mesta Cres, kjer smo naredili krajši postanek za obnovev moči in zalog. Z avtobusom smo se po ozkih ulicah prebijali med starimi kamnitimi hišami in se skoraj zagostdili ob policijski postaji. Tudi ko smo pustili zadnje hiše za seboj, je bila cesta še vedno zelo ozka in nekatera srečanja so bila prav adrenalinska. Nekateri smo zamižali, ne vem, ali je enako ravnal voznik; verjetno ne, sicer bi se kaj lahko začeli prevračati po strmem bregu proti morju.

Mimo borovcev, kamnitih ograj in rdečega ruja smo prispeli do Valuna. Peš smo se spustili do obale in posedli na vrtu konobe Toš. Domač pršut, sir in vino so prav prijetno napolnili naše želodce, nekaterim morda tudi glave. Pogledali smo še v bližnjo cerkvico s starimi kamnitimi napisi v glagolici in se počasi vrnili do avtobusa ter z njim v Cres.

Namestili smo se v hotelu Kimen na robu mesta. Nekateri so izkoristili prosto urico pred večerjo za ogled mesta, drugi smo preizkušali temperaturo morja, najpogumnejši so tudi zaplavali. Večerno oktobrsko morje je moralo biti zelo prijetno, saj so najbolj ogretega plavalca komaj priklicali iz vode.

Naslednje jutro smo se odpeljali proti slikoviti kraški vasi Lubenice, ki stoji na pečini 378 m nad morjem. Med potjo se nam je odprl pogled na Vransko jezero, ki je naravni rezervat pitne vode in zato je tujcem dostop do njega prepovedan. V njem živijo tudi jegulje, kako priplavajo vanj, pa ostaja skrivnost. Cesta je bila izredno ozka, obdana s kraškimi zidovi, imenovanimi suhozidi, ki so zgrajeni iz zloženega kraškega kamenja in nimajo vezave. Skoraj nihče ni verjel, da bo vozniku Ivanu uspelo pripeljati cel avtobus do cilja, a smo se zmotili. Ob prihodu na parkirišče ob lubeniški cerkvi si je zato prisluzil aplavz. Sprehodili smo se skozi vasico do najviše točke s teleskopom in s prelepim razgledom na morje, otoke, obalo Istre in dve znameniti lubeniški peščeni plaži daleč pod nami. Kamnite hiše so se bleščale v soncu, za njimi so ležali travniki, prepredeni z rdeče-rumenim rujem in grmičjem. Obiskali smo še muzej z zgodovinsko zbirko in prodajno razstavo domačih izdelkov.

slika4 – Toplo sonce v Valunu

slika5 – Skupinska slika na Lubenicah

slika6 – Po spustu do lubeniške plaže in Modre špilje so se eni vrnili nazaj peš in z avtobusom ...

slika7 – ... drugi smo se peljali do Cresa z ladjo.

slika8 – Obvezno žigosanje naših transverzalnih knjižic

Sledil je spust proti morju. Večina tistih, ki so se odločili za vrnitev z avtobusom, je zavila proti desni, večji plaži, drugi smo se obrnili proti levi, manjši. Bilo je dovolj časa za kopanje in ogled modre špilje, do katere pa je bilo treba plavati v dokaj hladnem, a kristalno čistem morju. Po nas je priplula barkača Alan z lesenim morskim konjičkom na kljunu. Prijazna posadka nas je sprejela z aperitivom in vožnja nazaj proti mestu je bila prav prijetna.

Sledilo je pozno kosilo v slow-food slogu v restavraciji marine in nato vrnitev prek otoka Krka in mimo Reke proti domu.

Zadovoljni, da smo si »prihodili« še en žig v transverzalni knjižici, smo se na Viču poslovili s pozdravom : »Nasvidenje drugo leto na ...!«

Besedilo: Vesna Mikek

Fotografije (razen št. 1): Igor Cergolj

Več slik na naslovu: <http://picasaweb.google.com/ljubljana.gd/Cres2008>

EKSKURZIJA LGD V BELO KRAJINO

Vesna Mikek

V hladnem aprilskem jutru smo LGD-jevci krenili proti Beli krajini. V Višnji Gori so se nam pridružili še zadnji potniki in vodič, gospod Pavel Groznik. Med počasno vožnjo skozi kraj nam je pokazal njegove znamenitosti ter opisal skoraj vsako hišo in njene prebivalce, njihove vesele in žalostne življenjske zgodbe. Ustavili smo se na Mestnem trgu ob grbu mesta in Valvasorjevem vodnjaku ter obiskali mestno hišo.

Višnja Gora ni velika, ker pa je bil nekdanji trg strateško pomemben pri obrambi pred Turki, je cesar Friderik III. leta 1478 Višnjegorcem podelil mestne pravice. Mestni trg je obdan z manjšimi hišami, večinoma lepo obnovljenimi, na najvišji točki stoji cerkev svete Ane, v gozdu nad mestom so vidni ostanki gradu. Pred cerkvijo je spomenik s polžjo hišico na verigi, polže v različnih oblikah vidiš tudi na nekaterih hišah in vrtovih, saj so simbol Višnje Gore.

Pomembnejša vsakoletna dogodka sta dobrodelni Anin sejem in pohod Po Jurčičevi poti - v spomin na slavnega rojaka, ki je tu obiskoval šolo.

Pot smo nadaljevali mimo Ivančne Gorice in Jurčičeve Muljave v dolino reke Krke, najdaljše reke, ki od izvira do izliva teče samo po ozemlju Slovenije. Cesta pelje mimo zelenih gozdov, obdelanih polj in vinogradov ter manjših vasi. Pogled večkrat ujame zeleno reko, imenovano tudi dolenjska lepota, ki zasanjano teče skozi dolino in je raj za ribiče in ljubitelje veslanja. Reka na svoji poti izloča lehnjak, ki tvori slikovite naravne pregrade. Najlepše so pri vasi Krka, pri Žužemberku in na Dvoru. V Valvasorjevih časih je bilo ob Krki okoli 65 gradov in graščin, vendar jih danes skoraj ni več ali pa so le še razvaline.

Slika 1 – Privezan polž na Polževem – da ne pobegne!

Slika 2 – Ogled geodetskih posnetkov na žužemborskem gradu

Ustavili smo se v Žužemberku, gospodarskem središču Suhe krajine, kraju, ki se je razvil pod okriljem starodavnega gradu na strmem bregu nad Krko. S krajem, gradom in zgodovino nas je seznanil gospod Kostevc, predsednik tamkajšnjega turističnega društva. Nastanek gradu ni povsem znan, prva zabeležena letnica je 1000, vendar je bil pozneje večkrat dograjen, v največjem obsegu med turškimi vpadi. Takrat je z dozidavo stolpov postal neosvojljiva trdnjava. Zgodovina gradu in razvoj kraja sta tesno povezana z grofi Auerspergi. Ob kocu 19. stoletja je bil grad izpraznjen in prepuščen propadanju, ob bombnem napadu zavezniških enot leta 1945 ga je požar povsem uničil. Zahtevna obnova še ni končana. Najlepše je njegovo zgodbo opisal pesnik Tone Pavček v naslednjih verzih:

»Nad zeleno reko pečina
in na pečini grad.
Vsepovsod na njem zgodovina,
rast, razcvet in propad«.

Pred vhodom v grad stoji litoželezen vodnjak, ki je bil izdelan v železarni na Dvoru. Na Grajskem trgu vsako leto poteka kračevanje – licitacija največjih krač, na grajskem dvorišču pa poleti priredijo Trške dneve s prikazom srednjeveških običajev, z viteškim turnirjem in s srednjeveško tržnico. Po ogledu gradu nas je v prijetnem okolju gostilne Pri gradu pričakal zajtrk – obara z ajdovimi žganci in sladica.

Pot smo nadaljevali po Partizanski magistrali ob robu Kočevskega Roga, mimo Dvora in Soteske, kjer smo prečkali reko Krko in se od nje poslovili. Dalje nas je spremljala Črmošnjica do Črmošnjic, ki že sodijo v Belo krajino. Peljali smo se mimo Mirne gore, najvišjega vrha Bele krajine, in se ob slikovitem Semiču, ki ga sestavljajo po sončnem bregu in med vinogradi raztresene hiške, pričeli spuščati proti Črnomlju. Devetsto let staro mesto ob sotočju rek Lahinja in Dobljica je nastalo okoli gradu Črnomelj in je pred šesto leti dobilo mestne pravice, se močno razvilo in postalo največje mesto v Beli krajini.

Dalje nas je pot vodila mimo nekdanjega rudnika Kanižarica, Dragatuša, kjer je mlada leta preživel pesnik Oton Župančič, vse do Pustega Gradca, kjer smo se ustavili. Peš smo se napotili k hiši gospe Ane Klepec, lastnice mlina in žage na okljuku reke Lahinja, ki je del istoimenskega krajinskega parka. Zgovorna gospa Ana nam je predstavila krajinski park, njegov nastanek in razvoj, značilno rastlinstvo in živalstvo v njem, pokazala cerkvico Vseh svetih, žago, ki grozi, da se bo sesedla v reko, Klepčev mlin, kjer še vedno meljejo žito, pokazala izkapanine, najdene na tem območju, in prebrala lepo Župančičevo pesem Deklica nad Lahinjo.

Vrnili smo se do Črnomlja in se obrnili proti Metliki, drugem največjem mestu pokrajine, kjer so nas že čakali v Metliški vinski kleti. Lani so praznovali 50-letnico kleti in stoletnico vinarstva v Beli krajini. Enologinja gospa Badovinac nas je seznanila z osnovami vinarstva in nam razkazala vinsko klet, kjer v sodih zorijo belokranjska vina – belokranjec, metliška črnina, laški rizling in sauvignon. Našo pozornost so pritegnili zlasti hrastovi sodi, ki so imeli na sprednji strani izrezljane

Slika3 – V notranjsoti žage na okljuku reke Lahinje

podobe pridelovanja vina, ob robu pa najbolj znani trti – modra frankinjo in žametovko. Mojster, ki je podobe izrezljal, je bil gospod Košir iz Ribnice. Da kleti ne bi zapustili žejni, smo bili po predavanju in ogledu deležni še pokušine vin in belokranjske pogače.

Sledil je obisk Rosalnic, kjer druga ob drugi stojijo tri gotske cerkvice, stisnjene znotraj obzidja in pokopališča, imenovane Tri fare. Posvečene so Žalostni materi božji in Lurški materi božji, srednja pa se imenuje Glej človeka (Ecce homo). Domnevajo, da so jih v 12. stoletju zgradili vitezi iz reda templjarjev.

Vrnili smo se skozi Metliko, a ker se nam je mudilo, smo zaobšli staro mestno jedro in zavili proti Gorjancem. Tokrat smo se ustavili v Gornji Lokvici, na dvorišču domačije Matkovič, ravno ob pravem času, da smo še ujeli odojka na ražnju. Sprejela nas je gospodinja v belokranjski narodni noši in postregla s toplo belokranjsko pogačo. V prijetno urejenem lokalu smo se okrepčali z obaro, ajdovimi žganci, pečenim mesom in sladico ter vse zalili z domačim vinom. Za prijetno ozračje je poskrbel tudi gospod Oto Nemanič, ki nam je zaigral nekaj veselih viž na orglice. Najradovednejši so si ogledali vinsko klet in tam obešene suhomesnate dobrote.

Zadnji postanek je bil pri Badovinčevih, kjer smo poskusili njihovo specialiteto – žgano pijačo karamboli. Nato smo se skozi gozdove, okrašene s cvetočimi češnjami, povzpeli na Gorjance in se prek prelaza Vahta spustili proti Novem mestu ter dalje do Višnje gore, kjer smo se poslovili

Slika4 – Vinska klet v Metliki

Slika5 – Topel sprejem na dvorišču domačije Matkovič

od prijetnega vodiča, ki nam je vso pot posređoval svoje bogato znanje o krajih in ljudeh ter pripoved vseskozi prepletal s šalami.

V mraku smo se razšli tam, kjer smo se zjutraj zbrali.

*Tekst: Vesna Mikek
Fotografije: Igor Cergolj*

ŠESTI TRADICIONALNI POHOD DRUŠTVA

Tradicionalna tretja sobota v maju je spet privabila na plan člane Društva geodetov severovzhodne Slovenije ter geodete drugih društev in njihove družinske člane. Šesti tradicionalni pohod smo organizirali na Peco.

Napovedana lepa sobota je pritegnila enaintrideset ljubiteljev planin. Organizatorji, člani našega društva iz Koroške, so bili zelo veseli, da so se nam pridružili tudi člani drugih geodetskih društev. Med njimi so bili tudi geodeti veterani.

Slika 1: Hotel Lipa

Slika2: Veterani

Zbrali smo se pri hotelu Lipa v Mežici. Pogled na severno stran Pece ni obetal lepih občutkov. Polno je bilo snežnih zaplat. Počakali smo, da so se vsi zbrali, nato pa smo nadaljevali pot z avtomobili mimo stare karavle do parkirišča pod lovsko kočo, ki je na nadmorski višini 1410 m. Tam nas je pričakalo okrepčilo, sendvič, voda in nekaj »dodatne« tekočine. Nato smo se odpravili po kolovozu strmo navkreber in po markirani poti mimo lovske kočice do Doma na Peci, ki je na nadmorski višini 1665 m.

Po kratkem oddihu in vpisu v knjigo udeležencev tradicionalnega pohoda smo nadaljevali vzpon na Peco. Najbolj »izkušeni«, prevladovali so planinci iz Ljubljanskega geodetskega društva, so se podali na vrh po zavarovani in zelo zahtevni poti, drugi pa naokrog po normalni poti. Obe skupini sta v dveh urah složno osvojili vrh Pece, ki se imenuje Kordeževa glava. Tam smo kljub oblačnemu vremenu občudovali Kamniško-Savinjske Alpe z Ojstrico na čelu na eni strani, Pliberško dolino na drugi strani in Mežico na tretji strani. Na vzhodu pa nam je kot svetilnik stala nasproti Uršlja gora.

Slika 3: Dom na Peci

Slika 4: Vpis v knjigo udeležencev

Slika 5: Vrh

Brane Godec je, skupaj z Ivano Kotnik, strokovno izprašal (zamenjala sta Dejana, ki je to funkcijo opravljal vsa pretekla leta) prvoprstopnike in opravil planinski krst z namazanim »štrikom«.

Najstarejša udeleženca sta bila Franci Štangl in Marijan Jelenc, najmlajši pa Denis Syla, star devet let.

Slika 6: Najmlajši udeleženeec

Slika 7: Teloh

Vračali smo se po isti poti do Dona na Peci. Spremljali so nas cvetovi teloha in drugih vrst planinskega cvetja, ki se razprejo v tem času.

Pogledat smo šli še, ali se je kralj Matjaž že prebudil, a je kljub vriskanju udeležencev še vedno trdno spal.

Po kratkem in nadvse dobrodošlem tekočem okrepčilu na parkirišču smo nadaljevali vožnjo do okrepčevalnice »Pri Matjažu« v Podpeci. Tam sta nas čakala topel obrok in vino z ormoškega območja. Na kocu sta Brane Godec in Tatjana Puhčič prejela spominski plaketi in nagradi za pet pohodov v letih 2004–2009. Prijetno celodnevno druženje smo sklenili z dogovorom, da se naslednje leto vidimo na Raduhi.

Ob tej priložnosti bi se rad zahvalil vsem donatorjem, in sicer Geometri, d. o. o., Geofotu, d. o. o., Geoizmeri, d. o. o., in Radu Antoliču, ki nas je založil s tekočimi zadevami. Posebno zahvalo izrekam članom našega društva s Koroške, ki so organizirali in izvedli ta čudoviti tradicionalni pohod.

Hvala vam za podporo, razumevanje in sodelovanje.

Jože Dajnko, univ. dipl. inž. geod.
predsednik Društva geodetov severovzhodne Slovenije
Avtor slik: Jože Dajnko

DOLENJSKO GEODETSKO DRUŠTVO – IZOBRAŽEVALNI DAN IN ZBOR ČLANOV

Melita Rataj

Člani dolenjskega geodetskega društva smo imeli strokovno-izobraževalni dan. Obiskali smo trebanjsko izpostavo Družbe za državne ceste, kjer smo se seznanili z gradnjo avtocestnega odseka Pluska–Ponikve, Ponikve–Hrastje in geodetskimi deli pri gradnji prometnic.

Geodetska dela je predstavil g. Stane Plankl iz Geodetskega zavoda Celje, ki nadzira to področje pri gradnji avtoceste. Tovrstna dela potekajo pred gradnjo, med njo in tudi po tem, ko je avtocesta dokončana.

Obseg in pomen geodetskih del med gradnjo prometnic se povečuje hkrati s potrebami umeščanja gradnje v prostor, urejanjem lastniško-pravnih in prostorsko-planskih odnosov na zemljiščih ter zahtevami po vodenju podatkov v celovitih prostorsko informacijskih sistemih. Geolocirani podatki so podlaga tudi pri vodenju baz cestnih podatkov. Na tem področju se stalno povečujejo zahteve po pozicijski, časovni in atributni natančnosti ter ustreznih virih.

Geodet, ki izvaja dela pri gradnji prometnic, mora poleg geodetskih metod, postopkov, instrumentov in predpisov dovolj dobro poznati projektantska in gradbena dela, razumeti mora gradbene načrte ter postopke in načine projektiranja. Geodetsko meritev je treba velikokrat izvesti v zelo kratkem in točno predpisanem roku, včasih tudi v težavnih razmerah, ki pa ne smejo bistveno vplivati na natančnost meritve.

Gospa Tatjana Zalokar iz Družbe za državne ceste, direktorica avtocestnega projekta 6: Dolenjska, nas je seznanila s podatki o odseku Pluska–Ponikve, Ponikve–Hrastje. Odsek je dolg 14,7 km, zasnovan je kot štiripasovnica z odstavnima pasovoma in vmesnim ločilnim pasom.

Izvajalci gradijo tri priključke (Trebnje – zahod, Trebnje – vzhod in Mirna peč). Zahtevnejši objekti na trasi so viadukti (Ponikve, Trebnje in Dole) in predor Leščevje, dolg 386 m.

Obiskali smo tudi gradbišče predora Leščevje in si ogledali, kako potekajo dela.

Dan smo nadaljevali v gostišču Galaksija v Trebnjem, kjer smo imeli redni letni zbor članov.

Po uvodnih besedah predsednika društva Damjana Gregoriča in izvolitvi organov zbora so vodilni člani društva predstavili poročila za leto 2008.

Predsednik je v poročilu navedel uresničene dejavnosti, in sicer zbor članov 2008 v okviru prireditve ob 50-letnici katastra v Trebnjem. Vse se je dogajalo v trebanjskem razvojno-izobraževalnem centru. Ob tej priložnosti so bila tudi podeljena imenovanja častnega in zaslužnih članov.

V maju je bila izvedena strokovna ekskurzija v Leico, ki se je udeležilo veliko članov.

Član društva Primož Mavsar je izdelal internetno stran društva. Člani se zdaj lahko obveščajo in seznanjajo z dogodki tudi prek spletne strani www.dgd.si.

Društvo je sodelovalo tudi pri dejavnostih ZGS in drugih društev. Košarkarska ekipa je kljub odsotnosti navijačev uspešno zastopala Dolenjce na turnirju v Radovljici. Širšo javnost smo seznanjali s svojo dejavnostjo v Geodetskemu vestniku.

Član društva Boštjan Pucelj je izdelal osnutek priznanj DGD.

Na koncu se je predsednik zahvalil vsem članom, ki so pripomogli k uresničitvi dejavnosti.

Blagajničarka Mateja Janežič je predstavila finančno stanje društva, ki kljub recesiji ni v rdečih številkah.

Nadzorni odbor s predsednikom Romanom Novšakom je z delom društva zadovoljen. Prav tako tudi častno razsodišče, ki v letu 2008 ni obravnavalo nobenega primera.

V nadaljevanju je predsednik podal načrt dela za letošnje leto, ki smo ga začeli z že omenjenim izobraževalnim dnevom in zborom članov. V juniju načrtujemo strokovno ekskurzijo, jeseni strokovno izobraževanje oziroma družabno srečanje članov.

Seveda se bo društvo vključevalo tudi v dejavnosti zveze in drugih društev.

V nadaljevanju smo sprejeli Pravilnik o častnih in zaslužnih članih društva tr potrdili znesek članarine za leto 2009.

Zbor članov smo sklenili s predstavitvijo programa Geopro, ki so jo imeli predstavniki podjetja Geodetska družba, d. d.

Dan smo nadaljevali z družabnim srečanjem in komentiranjem sklepov, sprejetih na zboru članov.

Besedilo: Melita Rataj, DGD

Foto: Mateja Janežič, DGD

DRUŠTVO GEODETOV GORENJSKE, Slovenski trg 2, 4000 Kranj

DRUŠTVO GEODETOV GORENJSKE Z NOVIM VODSTVOM

Društvo geodetov Gorenjske je 27. februarja 2009 izvedlo redni - volilni občni zbor.

Polni pričakovanj in želja po novih izivih smo se srečali v gostišču Adrijan na Črnicu.

Kar nekaj časa se nismo zbrali v takem številu in srečanje je bilo nadvse prijetno.

Po polurnem neuradnem kramljanju se je začel uradni del občnega zbora. Predsednik društva Lojze Ravnihar je pozdravil navzoče, se zahvalil vsem, ki so s svojim delom v preteklih letih pripomogli k delovanju društva, in navedel razloge za sklic občnega zbora.

Sklepčnost zbora je bila zagotovljena in predsedstvo je začelo delo.

Občni zbor je potekal skladno s potrjenim dnevnim redom.

Po razrešitvi starih članov društva je delovno predsedstvo predlagalo prisotnim članom izvolitev predsednika in vseh organov društva, kot sledi:

Izvršni odbor društva:

Predsednica: Bogdana Šuvak
Člani: Danica Praprotnik
Darja Šmid
Marja Spruk
Marjana Vugrin
Matjaž Tičar
Jože Cvenkelj
Alojz Ravnihar
Andrej Hudoklin

Nadzorni odbor:

Predsednica: Tadeja Šilar
Člana: Mateja Hmeljak

Mojca Koležnik

Disciplinska komisija:

Predsednica: Renata Bregar

Člana: Vlasta Prešeren

Žare Bernard

Predlagali smo ustanovitev:

komisije za strokovno izobraževanje

Predsednica: Darja Šmid

Član: Drago Štern

ter

komisije za šport in druženje:

Predsednik: Jože Cvenkelj

Člani: Danica Praprotnik

Boštjan Vizjak

Alojz Ravnihar

Prisotni člani so novo vodstvo soglasno sprejeli.

Nova predsednica se je zahvalila za zaupanje, predstavila svoje poglede na delovanje društva v prihodnje in program za leto 2009. V okviru izvedbe standardnih dejavnosti je napovedala nekaj novosti in člane povabila k čim večji udeležbi in dejavnosti v društvu.

Tako kot smo začeli, smo srečanje tudi nadaljevali v prijetnem ozračju.

Polni idej, pripravljeni na sprejemanje novih izzivov, stopamo v novo obdobje z željo, da bi nam vsako srečanje prineslo veliko lepega, marsikaj novega in nepozabnega.

Bogdana Šuvak

Predsednica Društva geodetov Gorenjske

DRUŠTVO GEODETOV GORENJSKE, Slovenski trg 2, 4000 Kranj

DRUŠTVO GEODETOV GORENJSKE NA SMUČARSKEM DNEVU V PLANICI

Bogdana Šuvak

Člani Društva geodetov Gorenjske smo 12. marca 2009 organizirali smučarski dan v Planici.

Kar nekaj časa smo razmišljali, kam bi se odpravili, da bi uživali v zimski idili, ki je bila v Zgornjesavski dolini letos res neverjetna. Snega smo imeli rekordno in odločitev je bila samo ena - tja, kjer ga je največ. To bo Planica oziroma dolina Tamarja.

V marcu v Planici organizirajo svetovno prvenstvo v smučarskih poletih in to nam je bil še dodaten izziv. Organizirali smo smučanje v Podkorenu, tek na smučeh v Ratečah, pohod v Tamar in skupni ogled letalnice.

Slika 1: Zbor ob vznožju letalnice

V dopoldanskih urah smo smučali, šli na pohod, ob trinajstih pa smo se zbrali pod velikanko.

Planiški delavci so ravno v tem tednu pripravljali letalnico in ko smo jih zaprosili, ali bi nas lahko popeljali na vrh velikanke in nam pokazali, kako poteka njihovo delo, so se na našo prošnjo z veseljem odzvali. Pristrčno so nas sprejeli in nas odpeljali na mizo in zalet velikanke.

Vodja priprave letalnice Iztok Pergarec nam je predstavil potek priprav, odgovarjal na naša vprašanja in skupaj z drugo ekipo poskrbel, da nam je bilo res lepo.

Slika 2: Kako zanimivo je bilo poslušati.

Slika 3: Iztok Pergarec in častni član društva Franc Černe, ki se prvih meritev v Planici dobro spominja.

Slika 4: Pogled z zaletišča v dolino

Slika 5: Geodeti na mizi letalnice

S soncem obsijane Ponce, zalite z belo snežno odejo, so se razprostirale pred nami, pod nami pa globina in iztek letalnice. Tako blizu Planice smo, a če tega ne občutimo in ne vidimo, smo zelo, zelo daleč.

Srečanje smo nadaljevali v koči pod velikanko in preden smo se razšli, smo bili vsi istega mnenja: naslednje leto se zopet vidimo.

Bogdana Šuvak,
predsednica Društva geodetov Gorenjske

Fotografije: Jože Cvenkelj

DRUŠTVO GEODETOV GORENJSKE, Slovenski trg 2, 4000 Kranj

DRUŠTVO GEODETOV GORENJSKE ORGANIZIRALO TEKMOVANJE NA »POLIGONU NARCIS«

Bogdana Šuvak

Zima je za nami in odločili smo se, da organiziramo strokovno družabno srečanje. Ožji strokovni odbor društva je pripravil tekmovanje v »poligonu narcis«. Srečanje je bilo 14. maja 2009 na Pristavi v Javorniškem rovtu. V maju tu cvetijo narcise in travniki so beli, kot bi jih prekril sneg.

Slika 1: Zbor pred kočo in jutranji priboljšek

Slika 3: Oh, to merjenje, pa še natančen moram biti. Grozno!

Slika 2: Posvet pred merjenjem

Tekmovanja so se udeležili zunanji izvajalci, ki so morali izmeriti koordinate parcele v novem koordinatnem sistemu in izračunati površino parcele. Najboljša je bila ekipa ZENIT, Drago Štern, s. p., nagrado pa sta dobili še ekipa Trigonometer, d. o. o., in Georam, d. o. o.

Poleg tekmovanja smo organizirali pohod po bližnjih travnikih.

Slika 4: Koliko narcis, vse belo.

Slika 5: No, pa pojdimo, popili smo.

Srečanje je bilo zelo prijetno. Za sprostitev smo poskrbeli tudi s tekmovanjem v balinanju z visečo kroglo. Zmagovalca in glede na rezultat zelo obetavna kegljača sta Darja Šmid in Vladimir Ross.

Naše srečanje se je zavleklo kar v pozne popoldanske ure in veseli, da smo dan preživel malo drugače, smo zapustili Javorniški Rovt.

Slika 6: Pohodniki

Bogdana Šuvak,
predsednica Društva geodetov Gorenjske
Fotografije: Jože Cvenkelj

DRUŠTVO GEODETOV GORENJSKE, Slovenski trg 2, 4000 Kranj

GEODETI GORENJSKE NA VSESLOVENSKEM TURNIRJU V MALEM NOGOMETU IN ODBOJKI NA MIVKI

Bogdana Šuvak

Tudi geodeti Gorenjske smo se udeležili vseslovenskega turnirja v majem nogometu in odbojki na mivki, ki ga je organiziralo Ljubljansko geodetsko društvo in je potekal v športnem centru Bevke 23. maja 2009.

Ekipi sta resno pristopili k tekmovanju.

Slika 1: Raztegovanje in priprava na začetek

Slika 2: Še zadnji nasveti

Slika 3: Dekleta v akciji

Slika 4: Kapetan prejema pokal za prvo mesto.

Vsi člani društva čestitamo nogometni ekipi za osvojeno prvo mesto, prav tako čestitke dekletom za udeležbo in zagrizenost na igrišču.

Bogdana Šuvak,
predsednica Društva geodetov Gorenjske
E-pošta: bogdana.suvak@gov.si

Fotografije: Jože Cvenkelj

6. VSESLOVENSKI TURNIR V MALEM NOGOMETU IN ODBOJKI NA MIVKI

Miloš Šušteršič

Že od leta 2004 vsako leto poteka tekmovanje slovenskih geodetov v malem nogometu in odbojki, ki ga organizira Ljubljansko geodetsko društvo – torej že šestič zapored. Vse se je dogajalo v soboto, 23. maja 2009, v športnem parku v Bevkah, na asfaltni površini za nogomet in na mivki za odbojko. V nogometu smo igrali po sistemu vratar in pet soigralcev, v odbojki na mivki pa po sistemu tri proti tri. Tekmovanje je bilo zelo zanimivo, saj se ga je udeležilo kar šest nogometnih in štiri odbojarske ekipe. V nadaljevanju je bilo zelo družabno, saj je sodelovalo kakih osemdeset tekmovalcev z navijači in spremljevalci.

Napeti boji in zavzetost igralcev bi si zaslužili več občudovanja, kot smo ga sicer zmogli navijači. Na obeh igriščih je pripekalo sonce, vendar so se igralci med polčasom lahko umaknili pod šotor, ki so nam ga postavili člani športnega društva v Bevkah. Imeli smo tudi ozvočenje z glasbeno spremljavo, da smo bolje igrali in bili obveščeni o rezultatih.

REZULTATI TEKMOVANJA V MALEM NOGOMETU

Mesto	Tekmovalne ekipe DRUŠTVA	DGG	CGD	LGD	Razlika v golih	Zmage	Porazi	Točke
1.	Društvo geodetov Gorenjske		3 : 1	2 : 0	5 : 1	2	0	4
2.	Celjsko geodetsko društvo	1:3		3 : 1	3 : 3	1	1	2
3.	Ljubljansko geodetsko društvo	0 : 2	1 : 3		1 : 5	0	2	0
Mesto	Tekmovalne ekipe PODJETJA	LGB	GEO GRAD	LUZ	Razlika v golih	Zmage	Porazi	Točke
1.	Ljubljanski geodetski biro d.o.o.		1 : 0	3 : 1	4 : 1	2	0	4
2.	Geograd d.o.o.	0 : 1		2 : 0	2 : 1	1	1	2
3.	Ljubljanski urbanistični zavod	1 : 3	0 : 2		1 : 5	0	2	0

REZULTATI SKUPNO: DRUŠTVA IN PODJETJA

Za skupnega zmagovalca smo igrali tekmo prvi med društvi s prvim med podjetji, za tretje in četrto ter peto in šesto mesto pa smo streljali sedemmetrovke.

DGG : LJUBLJANSKI GEODETSKI BIRO	1 : 3
CGD : GEOGRAD	0 : 2
LGD : LJUBLJANSKI URBANISTIČNI ZAVOD	1 : 2

RAZVRSTITEV SKUPNO:

1. LJUBLJANSKI GEODETSKI BIRO
2. DRUŠTVO GEODETOV GORENJSKE
3. GEOGRAD, D. O. O.
4. CELJSKO GEODETSKO DRUŠTVO
5. LJUBLJANSKI URBANISTIČNI ZAVOD
6. LJUBLJANSKO GEODETSKO DRUŠTVO

REZULTATI TEKMOVANJA V ODBOJKI NA MIVKI

Tekmovala so štiri ženske ekipe, in sicer vsaka ekipa z vsako. Dosegle so naslednje rezultate:

CGD : DGG	2 : 0	LGD : LGB	2 : 1
CGD : LGD	2 : 0	DGG : LGB	0 : 2
CGD : LGB	2 : 1	DGG : LGD	0 : 2

Pri odbojki so ekipe dosegle naslednjo razvrstitev:

1. Celjsko geodetsko društvo
2. Ljubljansko geodetsko društvo
3. Ljubljanski geodetski biro
4. Društvo geodetov Gorenjske.

Turnir je odlično uspel, tudi brez pogostitve in pijače ni šlo. Odojek in pivo sta dobro šla v slast in točeno pivo je teklo dolgo v noč.

V takem prijetnem ozračju smo prišli do razglasitev rezultatov. Miloš Šušteršič in Milan Brajnik sta v imenu Ljubljanskega geodetskega društva prvim trem uvrščenim ekipam, posebej za društva in posebej za podjetja, ter prvim trem v odbojki podelila spominske pokale. Ob poslavljanju smo si vsi navzoči obljubili »snidenje ob letu osoreje«. Nogometni turnir z odbojko je že postal stalnica našega druženja v slovenskem merilu.

Za pomoč pri organizaciji in izvedbi turnirja moramo predvsem pohvaliti predsednika društva Janija in zveste delovne člane Miloša, Milana, Mateja, Lijo, Borisa, Ljubo, Alenko, ki so pomagali pri organizaciji, izvedbi tekem, sojenju, nabavi in pripravi hrane ter točenju pijače.

Drugo leto zopet nasvidenje.

Organizator turnirja, Miloš Šušteršič

IN MEMORIAM

EMIL GOSTIČ – MILE
1918–2009

Verjamem, da bi bile besede v spomin Emilu Gostiču drugačne, če bi jih zapisal eden izmed njegovih sodobnikov ali sodelavcev. Predvsem opis njegovih študijskih, službenih in društvenih dejavnosti in uspehov bi bil obsežnejši in doslednejši. Upam, da bo kljub pomanjkljivemu naštevanju vseh pomembnih datumov in dogodkov iz njegovega življenja moj sestavek dosegel namen in pri vseh, ki ste ga poznali, obudil tisoče prijetnih in dragocenih spominov na »starost« slovenskih geodetov.

Rodil se je v Ljubljani. Prelomno leto njegovega življenja je bilo 1946. Takrat se je poročil in vpisal na geodetski oddelek Tehniške fakultete v Ljubljani. Pred tem je končal šolanje na vojaški akademiji.

Leta 1952 je končal študij na fakulteti z diplomskim delom Izravnava triangulacijske mreže II. reda po Schreiberjevi metodi s podrobno analizo natančnosti. Bil je peti diplomant te fakultete po drugi svetovni vojni.

Zaposlen je bil na Geodetskem zavodu SRS, pri Projektu nizke zgradbe, na Zavodu za izmero in kataster zemljišč v Ljubljani in v Ljubljanskem geodetskem biroju. Bil je tudi predavatelj na srednji gradbeni šoli in na Oddelku za geodezijo Fakultete za arhitekturo gradbeništvo in geodezijo.

Pomembno je tudi njegovo delovanje pri Zvezi geodetov Slovenije in Ljubljanskem geodetskem društvu. Na svojem računalniku Atarij je vzpostavil prvo »bazo podatkov« o članih LGD in plačanih članarinah.

Emila Gostiča sem poznala kot človeka, ki je s svojimi hudomušnimi zgodbicami in veliko energije zaznamoval vsako moje srečanje z njim. Bil je prijatelj mojih staršev in že od rane mladosti je bilo z njim in njegovo družino povezanih nešteto prijetnih dogodkov. Pa naj je bil to obisk pri njih doma, kjer sem vedno občudovala njegovi hčeri in neizmerno uživala v malici, ki nam jo je pripravila njegova žena, ali pa naši skupni planinski pohodi po vrhovih Slovenske transverzale in pozneje naše skupne počitnice v Kranjski Gori.

Vedno znova mi privabi nasmeh na obraz spomin na pripovedovanje najkrajšega ruskega

ljubezenskega romana, ki mi skupaj z njegovim prodornim glasom še zdaj zveni v ušesih. Ko sem se vpisala na fakulteto, sem ga spoznala še kot pedagoga. Študentje, ki smo obiskovali njegova predavanja, še danes poznamo predmet Geodetski račun 1 pod imenom Gostičeva predavanja.

Od Emila Gostiča smo se poslovili 6. aprila na ljubljanskih Žalah. Kakor je bil v svojem življenju oseba, ki ju je uspevalo neformalno združevati ljudi, tako se je zgodilo tudi na ta dan. Na poslednji poti ga je pospremilo veliko prijateljev in znancev iz geodetskih krogov. Če nas ne bi zaznamovala žalost ob njegovem odhodu, bi lahko kdo pomislil, da se je znašel na geodetskem dnevu pred dobrimi dvajsetimi leti.

Ponosna sem, da sem ga poznala, in vem, da tako meni tudi veliko kolegov in kolegic.

IN MEMORIAM

BRANKO GLAVAN

1958–2009

Enajstega aprila letos smo se na pokopališču v Slovenj Gradcu v sončnem popoldnevu poslovili od geodeta Braneta. Sredi prelepe pomladi, ki nas je letos še posebej razvajala z razkošjem cvetov, se je končala življenjska pot izjemnega človeka in strokovnjaka. Ko smo z žalostjo v srcih nemo polagali cvetove na njegov prerani grob, so bile naše misli vse prej kot neme, a večina jih bo žal ostala neizrečenih ...

Brane se je rodil 22. julija 1958 v Ljubljani, kjer je preživel razigrano mladost in se po končani gimnaziji Šentvid leta 1977 vpisal na univerzitetni študij geodezije na Fakulteti za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo Univerze v Ljubljani. Sošolci z vseh koncev Slovenije smo ga hitro spoznali kot človeka, ki s svojim optimizmom razvedri vsako družbo, in z lahkoto nam je pomagal premagovati napetosti pred pomembnimi kolokviji in izpiti. Znal je povsem naravno in brez pretvarjanja najti prave besede v pravem trenutku. S svojim mladostnim idealizmom, duhovno širino in vsestransko razgledanostjo je bil vedno dobrodošel v številnih in vedno novih živahnih debatah med vsem študijem. Študentska leta pa so hitro bežala in pred nami so bili novi življenjski izzivi. Brane je fakulteto končal leta 1983 z zagovorom diplomske naloge Analiza variabilnosti cen pri oskrbi z vodo v SR Sloveniji in s tem delno že nakazal usmeritev v bolj prostorsko-geoinformacijske »vode«.

Splet srečnih naključij je Braneta po študiju pripeljal na Koroško, kjer sta si z ženo Majo ustvarila družino, Brane pa se je zaposlil na takratnem Gozdnem gospodarstvu Slovenj Gradec in začel uspešno strokovno pot geodeta med gozdarji. Koroški gozdarji so bili takrat že desetletja znani v slovenskem in mednarodnem merilu po naprednih idejah in uspešnem upravljanju gozdnega prostora, kamor so sodile tudi kakovostne in sodobne gozdarske karte. Brane je bil za nadgradnjo teh idej in ubiranje povsem novih poti v upravljanju gozdnega prostora s sodobnimi geoinformacijskimi tehnologijami pravi človek v pravem času na pravem mestu. Z izjemnim elanom se je zagnal v delo, vpiljal znanje in izkušnje gozdarjev ter širil svoja obzorja, predvsem

na področja geoinformatike. Gozdno gospodarstvo Slovenj Gradec je tako na podlagi njegovega dela na področju uporabe sodobnih računalniških tehnologij upravljanja gozdnega prostora hitro doseglo najvišjo stopnjo razvoja med vsemi slovenskimi gozdnimi gospodarstvi.

Kakovost in uspehi Branetovega dela niso ostali neopaženi med slovenskimi gozdarji, zato so ga ob reorganizaciji slovenske javne gozdarske službe leta 1994 povabili k sodelovanju z nalogo vzpostavitve celovite in sodobne tehnologije obravnave gozdnega prostora na območju celotne Slovenije. V Branetovi naravi je bilo, da so mu novi izzivi prinašali svežo motivacijo, zato je povabilo k sodelovanju v ožji strokovni skupini Centralne enote Zavoda za gozdove v Ljubljani z veseljem sprejel in tako postal motor uveljavljanja sodobnih metod upravljanja v vsem slovenskem gozdnem prostoru. Za kakovostno usposobitev gozdarskih strokovnjakov za nove tehnologije dela je Brane takrat po vsej Sloveniji intenzivno organiziral izobraževalne delavnice. Še vedno topel je moj spomin na njegova takratna obiska, ko smo pod domačo češnjo ob hladnem soku neutrudno kramljali tudi o njegovem delu, ciljih in željah. Kar si je zastavil, se je zdelo skoraj nemogoče, a mu je uspelo. Rezultati njegovega izobraževalnega dela so namreč kmalu postali vidni in praktično uporabni v sodobno izdelanih gozdnogospodarskih načrtih za vsa območja in enote v Sloveniji in v izjemnem prispevku slovenskega gozdarstva k Strategiji prostorskega razvoja Slovenije na prelomu tisočletja. S svojimi gozdarji je prehitel čas in številne druge s prostorom povezane stroke, ki si danes njihove dosežke jemljejo za zgled.

Da bi bil pri delu lahko še boljši, da bi lahko slovenskemu gozdarstvu dal še več, se je Brane poleg nenehnega neformalnega dodatnega izobraževanja odločil tudi za podiplomski študij informacijsko-upravljaljskih ved na Ekonomski fakulteti v Ljubljani. Lani, v svojem petdesetem letu, ga je uspešno končal in si pridobil naziv magistra znanosti z zagovorom naloge Načrtovanje prenove informacijske podpore in uvajanje predmetne informacijske tehnologije v neprofitno delovno okolje.

Še bolj kot svoje delo pa je imel Brane rad svojo družino. O tem sam sicer ni nikoli govoril, družina je bila zanj predragocena. A ko je med prijatelji spregovoril o ženi in otrocih, so iz njegovih besed kar sijali ljubezen in toplina, navdušenje in ponos. Tudi brez besed je sij njegovih oči ob omembi katerega od družinskih članov povedal vse. Ko je pred dvema letoma postal dedek, je bil neizmerno ponosen in poln sveže energije.

Letos spomladi sta z ženo odšla na daljši obisk na drugi konec sveta, da bi spoznala deželo in kraje, kjer si mlada družina z vnukom ustvarja dom. Med navdušenje nad novimi kraji in ljudmi pa se je že prikradla bolečina, ki se je takoj po vrnitvi domov potrdila z diagnozo hude bolezni. A Brane kljub bolezni ni izgubil optimizma in zaupanja v ljudi. Tako je svojemu zdravniku še tik pred operacijo v spodbudo zaželel veliko uspeha in predvsem mirno roko pri delu. Vse to ni bilo dovolj, bolezen se preprosto ni pustila premagati ...

Branetovo izjemno delo, njegova topla beseda, igriv nasmeh in veder pogled ostajajo z nami.

Mirno jadraj, prijatelj!

Joc Triglav